

Arrest

nr. 107 035 van 22 juli 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 17 mei 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 april 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 juni 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 juli 2013.

Gehoord het verslag van toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. DECALUWE die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen zou u over de Pakistaanse nationaliteit beschikken en afkomstig zijn uit Charsadda (provincie Khyber Pakhtunkhwa). Van 2001 tot februari 2011 zou u voor een Amerikaans bedrijf 'Procter & Gamble' gewerkt hebben. U zou tewerkgesteld zijn als 'territory sales officer'. U zou verantwoordelijk geweest zijn voor de marketing in uw regio. Daarnaast zou u vanaf 2009 tot twee of drie maart 2011 gewerkt hebben voor de NGO 'Human Rights Organisation Pakistan'. U zou in uw regio promotie gemaakt hebben voor het vrouwenonderwijs. Omwille van uw werk voor 'Procter & Gamble' zou u bedreigd geweest zijn door de taliban. In de eerste week van maart 2011 zou u een dreigtelefoon hebben ontvangen van A. W., een talibancommandant uit Mohmand agency. Hij zou u gezegd hebben dat u uw activiteiten voor de Amerikanen moest stopzetten. Op twee of drie maart 2011 zou u een dreigbrief ontvangen hebben van A. W. U zou de volgende dag naar de politie zijn gestapt maar de politie zou u niet kunnen helpen hebben. Uw moeder zou u geadviseerd hebben om

het land te verlaten. U zou naar Karachi gegaan zijn bij uw oom. Op 9 maart 2011 zou u Pakistan hebben verlaten. U zou over land via Iran, Turkije, Griekenland, Italië en Frankrijk naar België zijn gereisd. U vroeg asiel aan in België op 30 mei 2011.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u volgende documenten voor: uw originele identiteitskaart, originele schooldiploma's, een origineel kladblad met aantekeningen over uw asielaanvraag, drie originele certificaten aangaande uw werk bij 'Procter & Gamble', een originele aanbevelingsbrief van de "NGO", een brief ter bevestiging van uw problemen van de "NGO", een originele dreigbrief van de Taliban en originele enveloppen.

B. Motivering

Na het gehoor door het Commissariaat-generaal dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken en wel om volgende redenen.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. De asielinstanties mogen van een asielzoeker correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder over zijn identiteit, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf en de door hem afgelegde reisroute. Uit de stukken in het administratief dossier en uit uw verklaringen blijkt duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze medewerkingsplicht.

Uit informatie verkregen van het United Kingdom Border Agency ("UKBA"), waarvan een kopie zich in het administratief dossier bevindt (zie document 1, blauwe map), blijkt dat u in het bezit bent geweest van een Pakistaans paspoort en dat u met dit paspoort een visum heeft aangevraagd in januari 2011 (en ook verkregen) voor het Verenigd Koninkrijk ("VK").

Vooreerst hebt u deze informatie bij uw asielaanvraag en in uw verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken ("DVZ") verzwegen voor de Belgische asielinstanties. U verklaarde in het kader van uw asielaanvraag in België bij de "DVZ" immers dat dat u nooit elders in de Europese Unie ("EU") verbleef of in het bezit was van visa of verblijven in andere lidstaten van de EU (zie verklaringen "DVZ", punt 1-21). Daarnaast hebt u ook tijdens het gehoor op het CGVS in eerste instantie deze verklaringen volgehouden. Zo gaf u aan dat u nooit een paspoort of een visum hebt aangevraagd of verkregen (zie gehoorverslag CGVS p.7). U zou nooit in het buitenland hebben verbleven (zie gehoorverslag CGVS p.4). Er kan dan ook worden vastgesteld dat u getracht heeft om op intentionele wijze de Belgische asielinstanties te misleiden. U verzweeg deze feiten niet enkel, u heeft er ook over gelogen. Uw leugens over zulke cruciale elementen ondermijnen op fundamentele wijze uw algehele geloofwaardigheid, waardoor er geen geloof meer kan worden gehecht aan het door u aangehaalde asielaanvraag.

Pas na confrontatie met de informatie van het UKBA, heeft u toegegeven te hebben gelogen over een verblijf in het "VK". U zou in maart 2011 naar het "VK" zijn gegaan (zie gehoorverslag CGVS p.11). U verklaarde te hebben gelogen omdat u vreesde om teruggestuurd te worden en omdat andere Pakistanen u hadden aangeraden de waarheid te verzwijgen (zie gehoorverslag CGVS p.11 en p.14). Dit is echter geen afdoende reden gezien u zelf verantwoordelijk bent voor uw afgelegde verklaringen. Er dient in dit kader nog op te worden gewezen dat van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure.

U bleef echter beweren dat uw asielverhaal waarachtig is (zie gehoorverslag CGVS p.11). Echter kan om volgende redenen geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen.

Ten eerste was u duidelijk onwillig om uw origineel paspoort voor te leggen. Gezien uw leugenachtige verklaringen in het verleden over uw reisroute, documenten en de onzekerheid over uw exacte vertrekdatum, zou uw paspoort het aangewezen bewijsstuk zijn om voor te leggen (zie gehoorverslag CGVS p.11). U hiernaar gevraagd, verklaarde u stereotiep dat u uw paspoort bij een vriend had achtergelaten en dat u geen informatie meer had over waar uw vriend momenteel verblijft

(zie gehoorverslag CGVS p.11). Hoewel het belang van het voorleggen van dit paspoort werd benadrukt, gaf u aan dat het CGVS het dan maar moest verifiëren (zie gehoorverslag CGVS p.12). Dit kan niet overtuigen. Het lijkt er dan ook eerder op dat u uw paspoort achterwege probeert te houden, waarschijnlijk daar de inhoud (visums, in- en uitreisstempels) niet strookt met uw verklaringen. Uw onwilligheid om uw paspoort voor te leggen, ondermijnt verder de oprechtheid van uw verklaringen.

Ten tweede legde u tegenstrijdige verklaringen bij het CGVS af aangaande uw asielrelaas ten overstaande van uw verklaringen afgelegd bij de "DVZ" dd. 8 juni 2011 én zijn uw verklaringen ook tegenstrijdig aan de inhoud van verschillende documenten die u hebt voorgelegd bij het CGVS. Zo stelde u bij de "DVZ" dat u verschillende keren telefonisch werd bedreigd door de taliban. Toen u klacht was gaan indienen bij de politie, zou u eveneens telefoon hebben gekregen hebben van de taliban. Ze zouden op de hoogte geweest zijn van uw klacht. Sindsdien zou u uw gsm niet meer gebruikt hebben (zie vragenlijst CGVS punt 3.5 p.3). Echter gaf u bij het CGVS aan dat u één keer telefonisch werd bedreigd (zie gehoorverslag CGVS p.9). U zou ook geen bedreigingen hebben ontvangen nadat u bij de politie was geweest (zie gehoorverslag CGVS p.10). Na confrontatie door het CGVS, gaf u aan dat u uw telefoon uitzette en dat het lang geleden is (zie gehoorverslag CGVS p.11). U was niet meer zeker hoeveel keer u telefonisch werd bedreigd (zie gehoorverslag CGVS p.12). Dit is geen afdoende verklaring. Daarenboven zijn ook uw verklaringen tegenstrijdig aan de voorgelegde documenten. Zo gaf u aan dat de taliban u nooit persoonlijk bedreigd, opgezocht of aangevallen heeft (zie gehoorverslag CGVS p.12). Uit uw brief van de "NGO" (zie document 5, groene map) blijkt echter dat de taliban u verschillende malen zou hebben aangevallen. Toen het CGVS u hiermee confronteerde gaf u aan dat er een aanval was op een cliënt van u en dat u toen ook aanwezig was in de markt (zie gehoorverslag CGVS p.12). Dit kan niet overtuigen gezien de brief aangeeft dat u meerdere malen werd aangevallen. Na de dreigbrief van de taliban te hebben overlopen met een Pashtu tolk bleek dat er in de dreigbrief stond dat u reeds drie tot vier keer werd opgebeld (zie document 7, groene map en gehoorverslag CGVS p.12). Dit is wederom tegenstrijdig aan uw verklaringen. Daarbij dient nog opgemerkt te worden dat de dreigbrief ongedateerd is (zie gehoorverslag CGVS p.12). Het CGVS stipt aan dat vervalste documenten veelvuldig voorkomen in Pakistan (zie document 3, blauwe map). Bovenstaande vaststellingen ondermijnen wederom de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Ten derde gaf u aan dat u bedreigd werd door de taliban omwille van uw werk voor 'Procter & Gamble' (zie gehoorverslag CGVS p.9). Wat uw werk voor de "NGO" betreft legde u twee brieven neer (zie document 5 en 6, groene map). Beide brieven zijn ongedateerd. Daarenboven gaf u zelf aan dat u niet wist of uw beweerde problemen verbonden waren aan uw werk voor de "NGO" (zie gehoorverslag CGVS p.6). U legde trouwens geen sluitend bewijs neer dat u werkte voor de "NGO". Beide brieven vertonen immers een gesolliciteerd karakter. Wat u werk bij 'Procter & Gamble' betreft, kan aangenomen worden dat uit verklaringen blijkt dat u waarschijnlijk wel ooit betrokken was bij dit bedrijf. De drie certificaten die u voorlegt zijn gedateerd op 2001, 2003 en 2010 (zie document 4, groene map). Als uw band met deze documenten al vaststaat dan kan er nog op worden gewezen dat niets wijst op uw activiteiten voor dit bedrijf in 2011, de periode dat u problemen kreeg. U legde immers geen sluitende documenten neer zoals een contract, bankuittreksels, visitekaartjes, foto's en dergelijke.

Ten vierde dient er te worden vastgesteld dat u geen asielaanvraag hebt ingediend in het Verenigd Koninkrijk hoewel u hiertoe wel de kans had. Toen u werd gevraagd waarom u dit niet gedaan hebt, antwoordde u dat meerdere personen u hadden verteld dat het "VK" uw asielaanvraag niet zou aanvaarden (zie gehoorverslag CGVS p.11). Dit is echter geen afdoende reden aangezien het Verenigd Koninkrijk gebonden is aan de kwalificatierichtlijn en dus bescherming moet bieden aan zij die dit nodig hebben. Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij zo snel mogelijk een asielaanvraag indient. Het feit dat u eerst naar België bent gereisd en daar pas een asielaanvraag hebt ingediend terwijl u hiertoe ook de mogelijkheid had in het Verenigd Koninkrijk gezien een langdurig verblijf is een indicatie dat u internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en ondermijnt als dusdanig verder de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde vrees.

Gezien al deze vaststellingen kan er geen geloof meer worden gehecht aan het door u aangehaalde asielrelaas. U heeft dan ook niet aannemelijk gemaakt dat u uw land van herkomst heeft verlaten omdat er in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, noch dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Tot slot erkent het CGVS dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan uw administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan (zie document 2, blauwe map). Er kan aanvaard worden dat u oorspronkelijk uit deze regio afkomstig bent, maar u hebt niet aannemelijk gemaakt op dit ogenblik enige vervolging door de extremistische elementen te moeten vrezen. U haalde geen vrees aan voor de autoriteiten. U kunt zich bij uw terugkeer naar Pakistan dan ook vestigen in een regio buiten uw geboortestreek waar er geen sprake is van willekeurig geweld ten gevolge van een intern gewapend conflict zoals omschreven in artikel 48/4,62,c van de vreemdelingenwet. Gezien u behalve voormelde problemen, die ongeloofwaardig werden bevonden, geen andere asielmotieven aanhaalt, zijn er geen redenen waarom u zich niet zou kunnen vestigen in Pakistaanse grootsteden als Karachi, Lahore, Rawalpindi of Islamabad, waar grote gemeenschappen van etnische Pashtouns wonen waarin u zich kunt integreren. U ben bovendien een hoger opgeleid persoon, die naast het Pashtu ook het Urdu (de nationale taal van Pakistan) en het Engels machtig bent (zie gehoorverslag CGVS p.3).

De overige door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in een positieve zin zouden doen ombuigen. Uw identiteitskaart kan zondermeer aanvaard worden gezien uw identiteit hier niet wordt betwist (zie document 1, groene map). Uw diploma's (zie document 2, groene map) kunnen zondermeer aanvaard worden. Het CGVS vond tussen de enveloppen na het gehoor nog een kladblad met uw aantekeningen over uw verzonnen reisroute (zie document 3, groene map). Dit doet niets ter zake gezien u bij het CGVS aangaf dat u gelogen had maar dit duidt nogmaals op uw bereidwilligheid om de waarheid te verzwijgen. De enveloppen (zie document 8, groene map) kunnen zondermeer aanvaard worden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling (hierna: vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en de materiële motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153). De Raad wijst er op dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige

schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, Internationaal publiekrecht in vogelvlucht, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, La protection internationale des réfugiés en Belgique, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

De verzoekende partij vat haar middel aan door te stellen dat verzoeker gelogen heeft over zijn visum voor het Verenigd Koninkrijk, maar dat zijn relaas wel overeenstemt met de werkelijkheid. Door zijn werk bij Procter & Gamble was het voor hem vrij gemakkelijk om een visum te bekomen. Er werd hem echter verteld dat zijn asielaanvraag in het Verenigd Koninkrijk geen kans op slagen had en dat hij in België niet mocht vertellen dat hij via het Verenigd Koninkrijk Europa was binnengekomen, zo niet zou hij gedeporteerd worden naar het Verenigd Koninkrijk. Omdat verzoeker zijn reisroute aanvankelijk ook verborgen hield, heeft hij de chronologie van zijn relaas aangepast, opdat men de werkelijke route niet zou kunnen achterhalen. Hij heeft zijn werkelijke route meteen opgebiecht na confrontatie maar durfde aan het asielrelaas niets meer te veranderen, uit schrik voor te veel anomalieën met het eerste interview. De tegenstrijdigheden kunnen verklaard worden door het feit dat verzoeker de chronologie van de feiten heeft aangepast.

Verder stelt de verzoekende partij dat het onmogelijk is om verzoekers paspoort voor te leggen, nu dit is achtergebleven in het Verenigd Koninkrijk. De verzoekende partij verwijst naar de uiteenzetting van de feiten in het verzoekschrift. Hierin zet zij uiteen dat verzoeker van 2001 tot 2011 gewerkt heeft voor Procter & Gamble, dat hij eind 2010 dreig telefoons kreeg van de taliban, dat hij in januari 2011 zijn visum aanvroeg en dat hij vervolgens in februari 2011 vluchtte naar het Verenigd Koninkrijk. In maart 2011 kwam de dreigbrief van de Taliban toe waarop verzoekers broer deze naar België stuurde, en op 30 mei vroeg verzoeker asiel aan in België.

De Raad is van mening dat van de verzoekende partij mag verwacht worden dat hij coherente, overtuigende en aannemelijke verklaringen aflegt. Van een asielzoeker wordt immers verwacht dat hij volledige medewerking verleent bij het onderzoek van een asielaanvraag (RvS, 140.264, 7 februari 2005; RvS, 139.311, 14 januari 2005; RvS, 132.743, 22 juni 2004).

Daarnaast stelt de Raad vast dat verzoeker tijdens het gehoor verklaarde na confrontatie met de gegevens van UKBA dat hij het visum maar aanvroeg om hogere studies aan te vatten en voor de problemen begonnen (*"de problemen begonnen maar later"*: gehoorverslag p. 13). Dit is tegenstrijdig met hetgeen in het verzoekschrift aangevoerd wordt: hierin wordt immers beweerd dat verzoeker zijn visum aanvroeg nadat hij telefonisch bedreigd werd door de Taliban. Het zijn bovendien post-factum verklaringen die de verzoekende partij niet aannemelijk maakt.

Bovendien bevestigt de Raad het motief van de bestreden beslissing waaruit blijkt dat verzoeker internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte, gelet op het feit dat hij in het Verenigd Koninkrijk ongeveer drie maanden (februari 2011 vertrek met visum uit Pakistan en asielaanvraag in België 30 mei 2011) verbleef en er geen asiel aanvroeg.

Hiermee weerlegt de verzoekende partij de vastgestelde tegenstrijdigheden aldus niet, zodat deze overeind blijven: **"Ten tweede legde u tegenstrijdige verklaringen bij het CGVS af aangaande uw asielrelaas ten overstaande van uw verklaringen afgelegd bij de "DVZ" dd. 8 juni 2011 én zijn uw verklaringen ook tegenstrijdig aan de inhoud van verschillende documenten die u hebt voorgelegd bij het CGVS. Zo stelde u bij de "DVZ" dat u verschillende keren telefonisch werd bedreigd door de taliban. Toen u klacht was gaan indienen bij de politie, zou u eveneens telefoon hebben gekregen hebben van de taliban. Ze zouden op de hoogte geweest zijn van uw klacht. Sindsdien zou u uw gsm niet meer gebruikt hebben (zie vragenlijst CGVS punt 3.5 p.3). Echter gaf u bij het CGVS aan dat u één keer telefonisch werd bedreigd (zie gehoorverslag CGVS p.9). U zou ook geen bedreigingen hebben ontvangen nadat u bij de politie was geweest (zie gehoorverslag CGVS p.10). Na confrontatie door het CGVS, gaf u aan dat u uw telefoon uitzette en dat het lang geleden is (zie gehoorverslag CGVS p.11). U was niet meer zeker hoeveel keer u telefonisch werd bedreigd (zie gehoorverslag CGVS p.12). Dit is geen afdoende verklaring. Daarenboven zijn ook uw verklaringen tegenstrijdig aan de voorgelegde documenten. Zo gaf u aan dat de taliban u nooit persoonlijk bedreigd, opgezocht of aangevallen heeft (zie gehoorverslag CGVS p.12). Uit uw brief van de "NGO" (zie document 5, groene map) blijkt echter**

dat de taliban u verschillende malen zou hebben aangevallen. Toen het CGVS u hiermee confronteerde gaf u aan dat er een aanval was op een cliënt van u en dat u toen ook aanwezig was in de markt (zie gehoorverslag CGVS p.12). Dit kan niet overtuigen gezien de brief aangeeft dat u meerdere malen werd aangevallen. Na de dreigbrief van de taliban te hebben overlopen met een Pashtu tolk bleek dat er in de dreigbrief stond dat u reeds drie tot vier keer werd opgebeld (zie document 7, groene map en gehoorverslag CGVS p.12). Dit is wederom tegenstrijdig aan uw verklaringen. Daarbij dient nog opgemerkt te worden dat de dreigbrief ongedateerd is (zie gehoorverslag CGVS p.12). Het CGVS stipt aan dat vervalste documenten veelvuldig voorkomen in Pakistan (zie document 3, blauwe map). Bovenstaande vaststellingen ondermijnen wederom de geloofwaardigheid van uw verklaringen.”

De verzoekende partij gaat vervolgens in op de neergelegde documenten. De brief van de NGO die een tegenstrijdigheid bevat met verzoekers verklaringen zou op de aanval op een vriend slaan, alsook op een algemene aanval, waarbij verzoeker weliswaar ook aanwezig was ter plaatse. Wat de brief van de Taliban betreft, moet dit slaan op het aantal keer dat ze verzoeker probeerden te bellen, maar daarom verzoeker niet altijd aan de lijn kregen.

Verzoeker legde weliswaar geen bewijzen neer dat hij werkte tot 2011, maar legt wel bewijzen neer dat hij er de voorgaande jaren werkte en dat de commissaris-generaal ook erkent dat hij voor het bedrijf heeft gewerkt.

Inzake de dreigbrief meent de Raad dat waar verzoeker stelt dat ze meermaals belden maar verzoeker niet altijd aan de lijn kregen, dit een post-factum verklaring is.

Wat de brief van de NGO betreft, krijgt de Raad de indruk dat de verzoekende partij in het verzoekschrift aangeeft dat er twee aanvallen waren op verzoeker, één op een vriend, en één (niet-specifieke) algemene aanval waarbij verzoeker aanwezig was. Ook dit is een post-factum verklaring die in strijd is met de verklaringen van verzoeker tijdens het gehoor, waar hij aangaf dat hij nooit persoonlijk bedreigd of aangevallen of opgezocht werd door de Taliban en waar hij a fortiori verklaarde, toen hem gevraagd werd of hij meermaals aangevallen werd: *“het was niet zo, er was een aanval op mijn klant, ik was in de markt toen en ze vielen de winkel aan en ze ontvoerden mensen, maar ik werd niet gewond”* (gehoorverslag p. 12).

Door deze verklaring, na de confrontatie met de UKBA gegevens, lijkt verzoeker dit als belangrijkste vervolgingselement aan te geven en gevluht te zijn na deze aanval op de markt, waar hij toevallig aanwezig was terwijl hij zijn job uitoefende als ‘territory sales officer’, maar waarbij hij niet gewond werd, noch rechtstreeks gevisieerd werd, in tegenstelling tot zijn eerdere verklaringen. Hij maakte echter niet aannemelijk dat hij het slachtoffer zou worden van de Taliban bij terugkeer naar het land van herkomst.

Wat het binnenlandse beschermingsalternatief betreft stelt artikel 48/5 § 3 van de vreemdelingenwet: *“Er is geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft.*

Er wordt rekening gehouden met de algemene omstandigheden in het land en met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen.”

Verzoeker brengt geen elementen aan waarom hij - zoals reeds gesteld in de bestreden beslissing- niet in Pakistaanse grootsteden zoals Karachi, Lahore, Rawalpindi of Islamabad zou kunnen wonen en werken, waar vele gemeenschappen van etnische Pashtouns aanwezig zijn en hij zich kan integreren. Verzoeker is een hoger opgeleide persoon en spreekt, naast Pashtu, ook Urdu en Engels.

Tot slot wijst de Raad er op dat de aangebracht vervolgingsfeiten zich afspeelden in 2011 en dat ze zich zouden hebben voorgedaan als gevolg van verzoekers werkzaamheden voor Procter & Gamble gedurende deze periode. Het is dan ook geheel redelijk om vast te stellen dat verzoeker geen bewijs neerlegde dat hij in 2011 werkzaam was in deze onderneming en dat deze vaststelling de aannemelijkheid van zijn asielrelaas verder aantast.

Wanneer het naar voren gebracht asielrelaas niet aannemelijk is, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en artikel 1, A, (2) van het vluchtelingenverdrag.

De verzoekende partij heeft haar asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen

aan de basis van haar relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in haar land van herkomst sprake is van ernstige bedreiging van het leven of de persoon van burgers als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rechtvaardigen.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig juli tweeduizend dertien door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter,
toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken

mevr. S. BEERNAERTS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. BEERNAERTS

G. de MOFFARTS